

CARTIER POPULAR

EMILIAN GALAICU-PĂUN

ȚESUT VIU. 10 x 10

Emilian GALAICU-PĂUN (22 iunie 1964, s. Unchitești, Florești, RSSM) scriitor român. După absolvirea Școlii medii nr. 1 din Chișinău, urmează Facultatea de Litere a Universității de Stat din Chișinău, apoi doctoratul la Institutul de Literatură „M. Gorki” din Moscova. Din 1990, lucrează rînd pe rînd ca redactor al revistelor *Glasul, Literatura și Arta, Sfatul Țării, Basarabia*, iar din 1997 ca redactor (din 2000, redactor-șef) al Editurii Cartier. Totodată este, din 1992, redactor pentru Basarabia al revistei *Vatra* din Târgu Mureș. Debut în poezie cu *Lumina proprie* (1986); alte volume: *Abece-Dor* (1989), *Levitații deasupra hăului* (1991), *Cel bătut îl duce pe Cel nebătut* (1994), *Yin Time* (1999; trad. germană de Helmut Seiler, în 2007), *Gestuar* (2002), *Arme grăitoare* (2009), *a-z.best* (2012). Debut în proză cu micro-romanul *Gesturi. Trilogia nimicului* (1996), urmat de *Țesut viu. 10 x 10* (2011). Autor al volumului de eseuri și critică literară *Poezia de după poezie* (1999). Autor-prezentator al emisiunii *Carte la pachet* de la Radio Europa Liberă. În ultimul deceniu, traduce din mai mulți istorici francezi contemporani (Robert Muchembled, Michel Pastoureaux ș.a.), precum și *Jurnal de doliu*, de Roland Barthes. Cavaler al Ordinului de Onoare (2012); Ordinul Meritul Cultural în grad de Ofițer (2014).

„Țesut viu. 10 x 10 de Emilian Galaicu-Păun este una dintre cele mai interesante și mai originale scrieri care s-au produs la noi în ultimul deceniu. În primul rînd, prin modul de abordare, în mare parte inedit, al unui efervescent segment temporal, abundînd în evenimente sociale ieșite din comun. Cele mai multe dintre aceste fenomene social-istorice fie că nu au alcătuit nicicînd subiectul unor scrieri în proză, fie că au fost atacate de o manieră simplistă și neconvingătoare ca literatură. În al doilea rînd, prin diversitatea unui material de viață, „recoltat” de pe cîteva continente, care ar fi furnizat materie epică pentru un întreg ciclu romanesc. Și nu în ultimul rînd, printr-o stilistică inteligentă, vădit provocatoare, printr-o scriitură densă, coroborînd fapte, date, figuri, excerpte artistice din milenara veghe a înțelepților și din jocul truculent al unei istorii pe cât de bizare, pe atît de dramatice.”

Eugen LUNGU

CARTIER POPULAR

Emilian GALAICU-PĂUN

Țesut viu. 10 x 10

Roman

Ediția a II-a, revăzută și remake-tată

CARTIER

CARTIER

Editura Cartier, SRL, str. București, nr. 68, Chișinău, MD2012.
Tel./fax: 24 05 87, tel.: 24 01 95. E-mail: cartier@cartier.md
Editura Codex 2000, SRL, Strada Toamnei, nr.24, sectorul 2, București.
Tel/fax: 210 80 51. E-mail: romania@cartier.md
Suport juridic: Casa de Avocatură *EuroLegal*
www.cartier.md

*Cărțile CARTIER pot fi procurate în toate librăriile bune
din România și Republica Moldova.
Cartier eBooks pot fi procurate pe iBookstore și pe www.cartier.md*

LIBRĂRIILE CARTIER

Librăria din Centru, bd. Ștefan cel Mare, nr. 126, Chișinău. Tel./fax: 21 42 03.
E-mail: librariadincentru@cartier.md
Librăria din Hol, str. București, nr. 68, Chișinău. Tel.: 24 10 00.
E-mail: librariadinhol@cartier.md
Librăria 9, str. Pușkin, nr. 9, Chișinău. Tel.: 22 37 83.
E-mail: libraria9@cartier.md

Comenzi CARTEA PRIN POȘTĂ
CODEX 2000, Str. Toamnei, nr. 24, sectorul 2, 020712 București, România
Tel./fax: (021) 210.80.51
E-mail: romania@cartier.md
www.cartier.md

Taxele poștale sunt suportate de editură. Plata se face prin ramburs, la primirea coletului.

Colecția *Cartier Popular* este coordonată de Gheorghe Erizanu
Editor: Gheorghe Erizanu
Lectori: Inga Druță, Valentin Guțu, Dorin Onofrei
Coperta serici: Vitalie Coroban
Coperta: Vitalie Coroban
Design/tehnoredactare: Ruxanda Dobzeu
Prepress: Editura Cartier
Tipărită la Bons Offices
Emilian Galaicu-Păun
ȚESUT VIU. 10 x 10
Ediția a II-a, iunie 2014

Prima ediție a apărut în 2011 la Editura Cartier.

© 2014, Editura Cartier pentru prezenta ediție. Toate drepturile rezervate.
Cărțile Cartier sînt disponibile în limita stocului și a bunului de difuzare.

Descrierea CIP a Camerei Naționale a Cărții
Galaicu-Păun, Emilian
Țesut viu. 10x10 : [Roman] / Emilian Galaicu-Păun ; cop.: Vitalie Coroban. – Ed. a 2-a. – Chișinău :
Cartier, 2014 (Tipogr. "Bons Offices"). - 344 p.

500 ex.
ISBN 978-9975-79-778-8.
821.135.1(478)-31
G 15

Memoriei lui Gheorghe Crăciun (1950-2007),
primul care ar fi vrut să citească această carte

*„Cel viu odinioară este mort acum
Noi altădată vii acum murim
Cu puțină răbdare.”*

T. S. Eliot, *Tărîmul pustiit*

*„Port cu mine un bagaj tăcut. Atît de profund
și de îndelungat m-am împachetat în tăcere,
că nu mă pot nicidecum despacheta în cuvinte.”*

Herta Müller, *Leagănul respirației*

Mic îndreptar de lectură

Această carte nu ar fi trebuit niciodată scrisă, cel puțin pentru a nu prelungi suferințele personajelor ei și după moartea celor care le-au inspirat; pe de altă parte însă, a o lăsa nescrisă echivalează cu o mărturie falsă, prin omisiune. Dacă totuși s-a întâmplat – adesea în ciuda unei împotriviri lăuntrice –, se cuvine să precizez că citirea ei nu e cu puțință fără a respecta acest avertisment auctorial: „ORICE ASEMĂNARE CU O PERSOANĂ REALĂ ESTE RODUL IMAGINAȚIEI ACELEI PERSOANE”, ceea ce înseamnă că niciun fapt nu-i autobiografic, nu există însă faptă care să nu-și aibă corespondentul – direct sau prin ricoșeu – în viața autorului, astfel încât acesta se simte în drept să exclame, flaubertian: „Tatăl (dar și F., ...n ș.a.) sînt eu!”.

Din cele cîteva piste de lectură, se poate merge pe cea cronologică, și atunci cititorul ar trebui să înceapă cu cap. 8, să continue cu cap. 1, cap. 9, cap. 2 ș.a.m.d. și să încheie cu cap. 4. Alte două figuri – „șotronul” (de sărit din căsuță-n căsuță: cap. 1 – cap. 5; cap. 9 – cap. 2; cap. 3 – cap. 6; cap. 7 – cap. 8; cap. 10 – cap. 4) și „roata mare” (ordinea capitolelor este aleatorie) – sînt mai aproape de structura internă a scriiturii, una labirintică & caleidoscopică prin excelență. Cum însă romanul s-a construit pe osatura *Decalogului*, nici numărătoarea obișnuită (de la cap. 1 la cap. 10) nu-i de ignorat. Dar la fel de bine se poate citi fiecare capitol drept o rescriere a celui/ceilor precedent(e), într-atît de asemănător unui palimpsest este textul de față.

Tren funerar pe dinăuntru, cu zece vagoane de dormit somnul de veci, *montagnes russes* ca structură de rezistență în exterior, **Țesut viu. 10 x 10** trebuie citit, în ultimă instanță, și drept un simplu roman de gară: „Stația Astapovo!” – „Stația Astapovo!” – „Stația Astapovo!” – „Stația Astapovo!” – „Stația Astapovo!” – „Stația Astapovo!” – „Stația Astapovo!” – „Stația Astapovo!” – „Stația Astapovo!” – „Stația Astapovo!”

Summary [dressed]

Înclinația scrisului – cum ai pensa sprîncenele unei femei frumoase, de la majusculele firelor de păr de la rădăcina nasului la petit-ul firîșoarelor din coada ochilor –, datorată nu atît orelor de caligrafie de cîndva, cît lecturilor dintotdeauna, are o importanță primordială în opera de conturare a personajului: înainte ca acesta să facă ochi, sprînceana stîngă – la îngemănarea cu cea dreaptă puțin epilată, cît să arate și una, și alta cu alineat – exprimă mirarea cuiva de a fi reținut atenția privitorului, și totodată orizontul de așteptare a propriei împliniri, acum dată pe față printr-un abia perceptibil tremur al genelor, încă dedulcite la somn ca niște trestii gînditoare la fiire, dar nerăbdătoare să se vadă în oglinda paginii; Frumoasa adormită se trezește la viață, respiră prin toți porii, își ia-n stăpînire corpul, iat-o acordîndu-și simțurile; după felul în care-și scrutează răsfrîngerea

(...cînd își strînge-n coc părul (cum și-ar sufleca poalele) 'n creștetul capului, *das Ewig-Weibliche* se arată în efigie ca o cheie sol

se cunoaște că, dintr-o clipă în alta, nu se va mai mulțumi cu contemplarea de sine, ci va căuta confirmarea în ochii altcuiva – bărbat sau femeie, să sperăm pentru ea că-i bărbat – dezbrăcînd-o din privire, și care la rîndu-i („*Au suivant! Au suivant!*”, răsună-n urechi cîntecul lui Jacques Brel) se va da peste cap ca s-o scoată, dacă nu Miss Univers, cel puțin Miss Scris („Ah, arată-mi-te goală!”, din proba finală, de *Scriptease*), acum i-acum, o femeie se-ntîmplă/un bărbat se petrece, trupul ei de bucurie supremă/bucuria lui la așternut, și după ce i s-a dat/a avut-o, *repetez encore une fois*, și după alte nenumărate dați în care

franceză
a cărei
curbă dulce
coboară
pe șira
spinării
pînă la
noadă)

s-au trezit unul în brațele celuiilalt, urarea Iubitului – „meriți tot ce-i mai bun!...” – sunînd ora despărțirii iminente, am întors pagina; alte pagini, alte-mpreunări; acte originale/copii autorizate; jocul potrivilor îmbrăcînd noi formule, *de unde n-am, dau*, ea, *mai lasă de la tine*, el, care mai de care mai aproximative, cum ai traduce după ureche *hardcore* prin *cœur lourd*, într-o franglez(n)ă șchiopătînd de ambele picioare (la-ngemănarea lor, aceeași *Originea lumii*) și așa, și tot așa – „alfabetele cresc în prostie-ntre coapsele fetelor la pubertate – mai crește, mai linse, cum dă Dumnezeu” –, și așa, și pe dincolo – „dacă scrie în frunte, de ce se citește în palmă, cu mîna *sous les jupes des filles?!...*” –, metafizica sexului răzbunată acum [și pururi și-n vecii vecilor] de (y)ingineria genetică, și atunci – punct[ul G] și de la capăt! – *игра в одно касание* se întoarce-n *toucher et jouer*, iar scrierea de sine – la feminin: *l'écriture de soi(e)*, alias *belle écriture*, într-un cuvînt beletristică – în rugăciune:

„Fie peste noi bunăvoința Domnului Dumnezeului nostru!
Și întărește lucrarea mîinilor noastre, da, întărește lucrarea mîinilor noastre!”

Lecția pudorii odată însușită – să-și pună ori de cîte ori merge la prima întîlnire *dessous*-uri „moartea pasiunii” pentru a nu fi tentată să cedeze în aceeași noapte –, derogările de la legea bunei-cuviințe erau pe cît de numeroase, pe-atît de *ad libitum*. Canonul pe care și-l dăduse tot ea – să nu ajungă-n patul nimănu decît dacă, pe durata cinei, neapărat romantice, într-un local șic, reușește să-și scoată chiloții pe sub masă, fără să observe nimeni – transforma proba de „mîini dibace” într-o operație pe creier: trebuia să te scarpini bine la ceafă ca să-ți potolești mîncărimea dintre picioare. Și astfel, de unde înainte nu ieșea din blugi & cămăși în carouri, se pomeni cu o garderobă de rochii de seară,

fiecare dintre acestea primind un nume – *Marilyn Monroe*, *Gina Lollobrigida*, *Kim Basinger* ș.a.m.d. (de unde să știe ea că celebrele purtătoare ale acestora – nume, nu rochii – s-ar fi arătat fericite să-și schimbe, *in corpore*, renumele & (unele) posteritatea lor glorioasă pe trupul ei viu, de femeie la treizeci de ani, cum ar fi, ai ei *les Trentes Glorieux*) – ce-i trăda nu atât modelul, cât *sex-appeal*-ul. Faptul că-și trăgea peste chiloții cu mînci din lada de zestre a bunicii o *Romy Schneider* albă însemna că-i gata să se îndrăgostească din nou, la fel cum o *Monica Vitti* pe talie semnala negreșit că se vrea iubită, iar *Madonna*, futută. Codul vestimentar de uz propriu dădea pe față ceea ce codul bunelor maniere încercase să ascundă – dorință, pasiune, temperament –, fără s-o facă totuși mai accesibilă, căci nu-și urma decît chemarea mîinilor; abia în pielea goală răspundea la numele Helga. Cei care i-au sărbătorit astfel onomastica se numărau pe degete[le „de la o singură mîină”, după cum se credea fiecare, dar numai ea știa al cîtelea-i]; în ce-o privește, orice bărbat, înainte de a intra în raza ei de acțiune, i se arăta fie din perspectiva lui „Mă vrea de nu mai poate!”, fie a lui „Mă vrea, da’ nu mai poate...” – fiindcă era cu neputință să n-o vrei! –, dar, și după triere, ultimii nu erau radiați de pe listă, urmînd să-i demonstreze contrariul, sub stindardul: „*Liberté. Helgalité. Fraternité*”. Odată ajunsă în brațele unuia sau altuia, avea o exigență majoră – „Niciodată doar o singură dată!” –, ceea ce venea în întîmpinarea dorinței cît se poate de firești a partenerului: „O femeie-nseamnă ceva pentru o noapte./ Iar dacă-a fost frumos, și pentru următoarea!” (Gottfried Benn); or, fata cîștigase-n studenție titlul de Miss *Alma Mater* – cu ea pur și simplu, nu era chip să nu fie frumos! Asocierea frumosului cu plăcerea – „Nu-i frumos ce e frumos, da-i frumos ce-mi place mie!” – venea cu de la sine putere în cazul bărbatului, ca și orgasmul, pe cînd femeia trebuia să se facă frumoasă, pentru plăcerea lui și, cu puțin noroc & multă imaginație, și a ei, ra-

reori a amîndurora. Această lipsă de armonie între satisfacția lui garantată și dorința ei greu de mulțumit stătea la însăși temelia inegalității dintre sexe, de unde și percepția deosebită în cazul unui *homme à femmes*, una mai degrabă favorabilă, și a unei femei rele de muscă (de ce muscă?! – a ei e cînd albină muncitoare, cînd roi de viespi sălbatice), neapărat curvă. A o atinge, fie și în treacăt, țîntea perfecțiunea – era ca și cum s-ar întîlni, într-o garderobă oarecare a vreunui teatru de provincie, rochia de gală *Elizabeth Taylor* cu costumul la patru ace *Paul Newman*, pentru o singură reprezentație. „*O pisică-n călduri pe acoperișul... Ptiu, drace!... Pisica pe acoperișul încins.*” După cum îi mergea de la o vreme-ncoace, ar fi trebuit să-și concedieze de mult costumierul, dacă nu cumva să-și schimbe croitorul. Nici nu croitorul, croiala! (Sau să ia lecții, prin corespondență, la post-restant, de la Jacqueline Kennedy; se povestește că, ori de cîte ori își dorea o rochie nouă, prima doamnă se înfățișa în pielea goală în fața soțului și-l întrebă: „John, scumpule, cum crezi, pot apărea astfel la recepția oferită în onoarea președintelui Franței?” Cel de-al 35-lea președinte al SUA o privea cu luare-aminte, spunea un hotărît „Nu!”, după care semna în alb un cec pentru o rochie de seară de la Chanel sau Yves Saint Laurent, în onoarea înaltului oaspete.) I s-a repetat de atîtea ori că are stofă, încît ajunsese și ea să se întrebă cum se face că, pînă la ora asta, nu și-a tras propria casă de modă, barem o linie vestimentară, și atunci cobora de pe podiumul laudelor deșarte cu coada între vine. Singură cu cheotoarea ei, prin care n-a mai trecut de ceva timp nici un nasture pe potrivă – acum gata să și-o pună, pofta, în cui.

Nu ocaziile i-au lipsit, nici îndemînarea – exersase pe durata ultimelor săptămîni, seară de seară, punîndu-și cămașa de noapte și apoi dîndu-și, mai degrabă bițîind din fund decît cu ajutorul mîinilor, chiloții jos, contra cronometru –, ci bărbatul de dragul căruia ar fi fost gata să se facă de rușine de față cu toată lumea în caz de eșec. Cînd și cînd se lăsa scoasă-n oraș, cît să nu-și piardă

forma, dar temîndu-se că-i va lipsi curajul de a merge pînă la capăt, își strecura în gentuța de damă un slip numai dantele, de rezervă – pentru cazul în care tînărul i-ar fi plăcut îndeajuns ca să-l urmeze-n noapte, nu și într-atît încît să se canonească a-și scoate „moartea pasiunii” de pe ea în public. Urmărind-o cum dispare la toaletă „să se aranjeze”, nimeni nu ar fi bănuit că, de fapt, tocmai se pune de-o capitulare-n toată regula; era însă suficient s-o surprinzi cum revine la masă fluturînd un zîmbet alb ca să-ți dai seama că s-a produs o schimbare pe față (de fapt – pe dos; la urma urmei, cine n-a îmbrăcat o haină cu dinapoi înainte, cel puțin o dată în viață?!), una evidentă pentru oricine, nu și la vedere. Cum se înroșise toată ca o floare de mac, într-o seară, cînd cavalerul ei, preluînd inițiativa, îi aruncă peste masă complice, înainte de a se duce la toaletă: „Merg să dau mîna cu un prieten apropiat cu care sper să-ți fac cunoștință puțin mai tîrziu...”! Exact ca-n bancul acela cu barbă – de țap. Și ea, dacă i-ar fi spus în timp ce se îndrepta spre cabina de doamne: „Am plecat în expediție după lîna de aur, mă întorc îndată pe drumul mătăsii”?! Sau, pe scurtătură: „Revin tot acum cu scrisorile de acreditare a dorinței, în alb – vrei să-ți treci numele, la primire”?! De-a dreptul pe miriște: „Ia-mă!”?!... Doar că morala societății rafinate, în general, și educația ei sentimentală, în particular, cer ca posibili parteneri să se angajeze, de ochii lumii, într-un joc de-a *qui-perd-gagne*, cu figuri obligatorii, un fel de cadril prescris ce transformă dorința reciprocă într-o rețea de linii ce se intersectează. (Un cuvînt nelalocul lui, o mișcare greșită – și ițele se încilcesc, firele se rup, sforile se trag etc., etc., de unde sensul jocului e să li se împletească picioarele, în pat.) „*Par delicatesses, j'ai perdu... mes dessous*”, să-i șoptească soțului de plăcere (în tradiția šiită – că doar nu degeaba a făcut ea araba drept a doua limbă străină la facultate! –, după rostirea formulei: „Mă căsătoresc cu tine pentru plăcere, potrivit Cărții lui Dumnezeu și tradiției Profetului, fără nici un fel de moștenire, ci doar pentru un număr limitat de

zile”), parafrazându-l pe Rimbaud, iar acesta să i-o întoarcă: „Hy ты и *perdu*нья!”¹ La urma urmei, cine hotărăște cât de departe poate să meargă vorbirea în desemnarea acelor organe/acțiuni pe care mâna celui alt le-a atins, iar faptele s-au săvârșit, cum se știe, într-o desăvârșită împreună-petrecere?! Ce-i mai rușinos, să-ți ridici poalele-n cap sau să-i ceri partenerului, privindu-l drept în ochi, ca-n scena finală din *Eyes Wide Shut*, când Nicole Kidman îi aruncă lui Tome Cruise: „*Fuck me!*”?! Cunoscuse tipi ce-și mobilizau toate vorbele în doi peri & expresiile deocheate ca să-și ademenească o femeie-n pat și care – odată ajunși acolo – se dădeau peste cap s-o ridice-n slăvi, în cuvinte alese; și invers, inși curgîndu-le miere pe buze înainte de, și după mînjind-o din cap pînă-n[tre] picioare. Mare-i grădina lui Dumnezeu! Ruptă din rai, Grădina Desfătărilor – a omului.

Acum nu ar putea spune cine a propus primul să meargă la *Délice d'Ange*; cert este că la cea de-a doua sau a treia întâlnire aveau deja măsuța lor, la geam, despărțită printr-o draperie bej de-o alta, și ea pentru trei persoane, din capătul de sală destinat familiilor cu copii mici. Au atîta să-și povestească, din viețile lor petrecute alături de altcineva, care și pe unde o fi apucat, încît riscă să nu treacă niciodată la fapte; e suficient însă să se retragă-n tăcere, ca două trupuri expuse brusc în toată goliciunea lor de după păcat – *Eva întrebîndu-l pe Adam atunci cînd s-a culcat prima dată cu ea: ce a fost asta? Iar el a spus: se cheamă futere. Iar ea a spus: vreau mai mult, este bine!* – să caute a-și disimula pornirea firească, de apropiere reciprocă. „*Reci-porcă*”, dacă tot se ascund după cuvinte, *fratele nostru porc*ul fiind nu doar o expresie gratuită, ci și o dovadă de înrudire anatomică, astfel încît „medicina (...) din Antichitate și pînă-n secolul al XIV-lea, iar uneori pînă în secolul al XVI-lea, studiază anatomia

---

¹ (rusă) Joc de cuvinte: „Da pierdută/bășinoasă mai ești!”

corpului uman pornind de la disecția porcului” (Michel Pastoureau, *O istorie simbolică a Evului Mediu occidental*). Chiar așa: „dacă viața e o porcărie, mai bine să nu o fi dat niciodată la vier; viața veșnică dă-ne-o/ nouă astăzi, ca pe-o pușculiță în formă de scroafă – s-o spargem în zile și nopți!”, recită el pe de rost dintr-un poet cu bube-n cap, Rac Mozgov. Desperecheată ea, cu acte în regulă; el „artist nepereche” („cu antecedente de împreunare ilicită”, cum îl lua *per pulis* nevastă-sa, la supărare) – nu se pune problema unei potriviri de jumătăți, și tocmai lucrul acesta-i atrage. Asta pe lângă faptul că ea-i deosebit de atrăgătoare, și el pur și simplu deosebit. Între ei nu-i nimic, nici măcar fraza pe care tînăra femeie a transcris-o în carnetul lui: „Îți dau șansa să mă distrugi, cu toată încrederea că nu o vei face” – pentru a da o mostră de caligrafie, chipurile asemănătoare cu a lui –, o deviză ca o declarație de război ce conține *in nuce* și cererea de armistițiu. Are un scris degresat, cu rotunjimi feminine unduindu-se pe sub pielea bine întinsă a cernelii, ce-i seamănă întru totul; din contră, al lui e numai piele și os – mai mult os, decît piele! –, scrișnind din încheieturi, sincopat, ca și vorbirea-i consonantică prin excelență. Cîtă vreme însă se înțeleg, pe cine afectează faptul că bărbatul rostește cum ar sparge pietricele în gură, iar vocalele ei cad ca roua și la fel de ușor se iau?!... „Unde-am rămas?”, se prinde el că a pierdut firul, și tot atunci realizează că, de fapt, ar fi trebuit să înceapă prin a o întreba încotro s-au pornit și dacă merg în aceeași direcție. Ea îi iese în întâmpinare, gata să-i arunce colacul de salvare: „Vorbeai de scenariul emisiunii...”, dar uitîndu-i-se în ochi, el și-a adus pe loc aminte: „*Frumoasa & Best!* Este vorba de-un proiect TV la care a trebuit să renunț anul trecut, din lipsă de prezentatoare, după două tentative avortate: prima fată nu dădea bine pe sticlă, cu ochelarii ei de bufniță ce-i confereau un aer de femeie *mal baisée* (și, vede Dumnezeu, nu era!); cea de a doua se desfăcea toată pe ecran, dezvelindu-și pistilul și staminele...” „...Staminele-s

organul bărbătesc al florii...” „D’ăia și zic, staminele – tipa venea la filmări ca după o partidă de sex în grup; nu te puteai uita la dînsa fără să te prinzi, nici nu în plasă, în... *cerna hodinka* ei, prelinsă magistral ca-ntr-un tablou de Salvador Dali... Cum să-ți spun: era toată *ca o hîrtie lipicioasă plină ochi de muște*, de 1.88 m lungime, întinsă pe orizontală, într-atît de rea de muscă se arăta. Și, sigur, nu se obosea să deschidă barem scenariul, citindu-și replicile de pe prompter, nici nu pe si-la-be – pe l i t e r e !” Și, după o pauză în care bărbatul a închis paranteza, lăsîndu-se poftit într-a ei, deschisă: „Cînd te-am întîlnit, de Noél, la *Crème de la crème*, după ce te pierdusem din vedere în ultimii ani, am știut din prima clipă că tu ești aia, prezentatoarea care mi-a lipsit!” „Ce îmi prisosește mie și nu au altele?...”, mai mult afirmă, decît întrebă femeia. „O prezență fizică dînd dovadă, prin simpla apariție în cadru, de prezență de spirit”. Nu-i nevoie s-o dezbrace din priviri – cuvintele-i intră pe sub piele insinuant, au și pornit s-o furnice prin tot corpul, acum să vedem ce-și va scoate ea întîii și-ntîii. (De unde să știe dumnealui că dumneaei, chiar dacă își va scoate ceva, *hic et nunc*, o va face astfel încît să nu vadă nimeni?!) „Cît de *fizică* trebuie să fie prezența de spirit?”, nu se lasă fata prinsă cu una, cu două, iar gestul lui încheindu-i, peste masă, un nasture la blužița și așa îmbumbată pînă aproape de furca gîtului o dă gata. Nici vorbă, e o mutare neașteptată la care, dacă ar fi să răspundă, s-ar cuveni să-și ridice de-o palmă, pe sub masă, fusta ce-abia dacă-i acoperă genunchii. „În locul ei, nu-și poate reprima el plăcerea de a-i aplica un tratament fabulatoriu, m-aș fi prefăcut că-mi întind puțin picioarele – cît pentru o momentană atingere a membrelor, ca din întîmplare; dar asta-i, de fapt, o cu totul altă poveste, nu din cărți, ci trăită pe propria lui piele – cît să fi trecut de-atunci? –, cînd, invitat de-un cuplu tînăr la cină, în timpul mesei, fătuca-și plimbasesc nestingherită talpa goală de-a lungul picioarelor lui, o atingere nesfîrșită, lăsîndu-se în cele

din urmă prinsă-n menghina lor ca pentru a-i măsura astfel cu pasul erecția ce sta să-l dea afară din pantaloni. Acum este rîndul ei să schițeze un timid *pas de deux*: „Să-nțeleg că rolurile au și fost scrise, iar tu ești... Fru' sau Best?” „Greșeală, schimbă piciorul din mers bărbatul. Totul se-ntîmplă în ritm de *pas de trois*, pe post de Best – se știe cine-i Frumoasa; eu mă mulțumesc cu &-ul legăturilor periculoase! – fiind Invitatul de onoare, alias cel mai bun actor, regizor, muzicant etc., etc., în funcție de tema emisiunii.” „N-am mai făcut-o niciodată cu doi deodată, chicotește ea, dar pârîndu-i-se că a sărit calul, ține să precizeze: și nici n-am avut doi iubiți concomitent!” „E-un joc la patru mîini, lasă să-i treacă el pe lîngă urechi confesiunile fetei, asemănător cu *Ațele* din copilărie. Doar că cel jucat pe degete va fi chiar invitatul nostru; și atunci, vorba ăluia de pe cruce: *țin'te-n mîini!* – cîte schimburi de replici, tot atîtea figuri; nouă nu ne rămîne decît să le fixăm, la fel cum fac băieții din *Trigon*, în piesa *Dodă*, încremenind cu arcușurile în aer și marcînd pauzele.” Ea își mușcă limba să nu-i spună – o vreme, s-a iubit cu un bărbat în vîrstă care practica de zor *coitus interruptus*; o înnebunise tot scoțîndu-și-o în cel mai nepotrivit moment și apoi luînd-o de la capăt, tocmai cînd ea se răcea. „Nu-ți face nici o grijă, pare să-i fi citit el gîndurile, emisiunea se imprimă, și, oricum, noi doi vom fi prezenți la montaj, așa că nu vor exista timpi morți.” Schimbul lor de replici seamănă cu un elastic pe care-l întinde cînd unul, cînd altul, dîndu-i brusc drumul și lăsîndu-l pe celălalt să ghi-cească în care mîină este; trebuie însă să bage de seamă atunci cînd dau drumul capătului de vorbă, să nu-și muște mîinile. Înainte ca prestidigitația verbală să lase loc primelor atingeri, fiecare-și potrivește cuvintele de făcut o propunere imposibil de refuzat: „Fii cu mine!”, după ce s-au învățat minte să nu ceară imposibilul: „Fii al meu/a mea!”, tocmai pentru că s-ar putea împlini. O preferă în rol de Tîină ră Parcă – „parcă da”, „parcă nu” –, cîtă vreme are-n față o simplă cititoare și nu s-a hotărît încă dacă-i cazul s-o

aducă din condei, transformînd-o în personaj, sau să se lase în voia miinilor ei, acum pe post de coautoare. Și astfel, de unde povestea vorbeii promitea o poveste de dragoste, se cheamă că tot la povestea poveștilor le stă gîndul. Doar că, iar și iar: lung îi drumul de poveste, și-nainte mult mai este! „Cum să-ți spun, e ca-ntr-o piesă de Rac Mozgov – pronunță în manieră franțuzească: *Mozgoff* –, în care personajele, Cortina Dreaptă și Cortina Stîngă, nu fac decît s-o pună-n scenă pe marea absentă, stripteuza Transcendența Goală din Germania. Cu singura deosebire, deloc neglijabilă, că nouă ne revine să punem în valoare o prezență locală.” Intuiția fetei desăvîrșește tabloul: „Carevasăzică, tu îmbrăcat în pijama și eu în *négligé*?...” „Nici chiar așa!, în imaginația lui, totul ar trebui să arate ca-n *Dejunul pe iarbă*, așa că rectifică pe loc, privind-o drept în ochi fără să clipească: Bărbații la patru ace și prezentatoarea în *négligé*”. Trece sub tăcere că, inițial, denumirea proiectului fusese *Dessous chics* și că genericul emisiunii reproducea, stilizat, jocul de picioare al lui Sharon Stone din *Basic Instinct*; abia pe urmă s-a convenit că – de la Roland Barthes cetire: „Locul cel mai erotic al unui corp nu este oare *acolo unde îmbrăcămintea se cascade?*” – pielea goală nu trebuie expusă, ci doar lăsată să se întrevadă. Pe neprins de veste, ea pufnește-n rîs, dezvelindu-și dinții *ca o turmă de oi tunse, care iese din scăldătoare, toate cu gemeni, și nici una din ele nu-i stearpă*: „Mi-am imaginat o tînră femeie într-o splendidă rochie de seară stînd de vorbă cu doi bărbați în pijamale...”. „*Alteța Sa regina-mamă dînd pildă răniților...* Doar că acum micile ecrane arată tot mai mult a plaje de nudiști...” Și, după o pauză menită să pregătească schimbarea de macaz: „Într-un cuvînt, vreau o prezentatoare a cărei simplă apariție pe sticlă parcă-ar spune:

Dă-mi jos chiloții.

Pentru ce?

Să-mi zîmbească pizda”².

---

² versuri de Katalin Ladik, în traducerea lui Andrei Dósa.

Toată un zîmbet, ea-și scoate tableta, fără de care n-ar fi ieșit din casă nici pînă la băcănia din colț, iar peste o cipă îi pune-n față un filmuleț de pe Youtube, <http://www.220.ro/emisiuni-tv/Jurnalista-Fara-Chi-loti-In-Fata-Premierului-Sarb-Ivita-Dacici/yhT1FxPXnZ/>.

Despre el, cel mai bine a spus Mallarmé, în redacția lui O. Nimigean: „Citii biblioteci ca să te fut”. Nu-i de mirare deci că-i plăceau fetele citite (*Elle lit* se traducea, pre limba lui, prin: Ea [la] pat; cum altminteri și sfîrșesc autorul și cititoarea în romanul lui Italo Calvino, *Dacă într-o noapte de iarnă un călător*, fiecare cu cîte-o carte-n mînă), niciodată însă îndeajuns de, pentru a nu-i lăsa lui, „dulapului de cărți”, cum îl poreclise autorul *Dulapului îndrăgostit* într-o emisiune de la Radio Europa Liberă, teren de manifestare. Cultiva loturi de cititoare cum alții cultivă lanuri de cînepă sau parcele de mac și, ca orice cultivator de droguri – literatura-i *une drogue douce, n'est pas?* –, se ferea să pună gura pe vreuna, de frică să nu se obișnuiască. Nu se mulțumea doar să recomande cărți, mai le și dădea cu împrumut – dacă-n loc să i le întoarcă, fiecare fată i s-ar fi dat, astăzi ar fi fost proprietarul uneia dintre cele mai mari futoteci din Ch-ău. Ce grozav le-ar fi stat pe rafturi, înșirate ca un stol de rîndunici pe sîrmele de tensiune înaltă, pizdulice lîngă pizdulice, brunete și blonde, crețe și linse, tunse scurt și rase la sînge, ciripind punctual sau desfăcîndu-se în triluri, fiecare pre limba ei și toate-n capul lui. Să-ți treci degetele peste cotoarele lor de piele, ce desfătare! Să-ți bagi pula, pe post de semn de carte, între filele deschise la voia întîmplării, după ce că le-ai citit și răscitit în lung și-n lat pe toate, ce altă satisfacție profesională ți-ai putea dori?! *Au pied de la lettre*, corp de literă X. *Lire en fête*, la propriu și la figurat. Toate bune și frumoase, dacă-n nebunia lui nu și-ar fi propus să dea el însuși o carte a cărților, făcută rînd pe rînd cu toate femeile pe care le-a dorit – multe, în comparație cu puținele pe care le-a avut –, din te miri ce: un gest insolit, o privire rătăcită, un cuvînt scuipat printre dinți, o atingere de neșters. De

la întâmplarea din studenție – în URSS, ca, de altfel, în tot lagărul socialist, anul universitar începea cu muncile agricole; în toamna lui '82 erau la cules struguri, ziua pe dealuri și seara la dansuri, în clubul sătesc, unde și agățase o tînără țărăncuță ceva mai spălățică, pe care se prinse s-o inițieze în ale dragostei, vorbindu-i tot drumul despre cum vor face sex, pînă cînd fata nu a mai răbdat: „Bine, bine, da' după ce facem sex, ne futem?!!” – la confesiunile studentei sale – aceasta cîștigase un bilet de odihnă la mare, pe-o săptămînă, iar soțu-i, al naibii de gelos, a avut grijă să-i dăruiască un costum de baie *deux pièces* mai mult decît decent, spunîndu-i la plecare că abia așteaptă s-o vadă bronzată; doar că, la întoarcere, adevărat, precipitată de răcirea bruscă a vremii, fata l-a surprins cu alta-n pat, drept care a ieșit din casă fără să mai despacheteze, avînd un singur gînd: „Cum să i-o plătească?”, după ce că arătase ca o călugăriță, în costumu-i stupid, pe plaja de la Mamaia (și aici își dădu jos rochia și ce mai avea pe dedesubt, ivind privirii lui o piele bronzată uniform, mai puțin sîinii și fundul); ar fi putut s-o „răzbune” pe loc, dar, oricum, soțul n-ar fi aflat niciodată, și atunci i-a venit ideea salvatoare: „Du-te tot acum la un salon de frumusețe, du-te unde știi tu mai bine și bronzază-te pe tot corpul, ca și cum ai fi făcut plajă la nudiști!” –, numai de materie primă nu ducea lipsă. Doar că aceasta trebuia epurată de anecdotic, reținînd doar gestualitatea pură – uimirea fără margini a soțului descoperind „carnea ce-a umblat despuiată/ pînă-n gură bronzată de mare” (Gottfried Benn) a soției, după ce că i-a pus cu mîna lui centura de castitate în alb, sub formă de costum de baie *deux pièces* –, sublimată pînă la Dumnezeu, de neatins în perfecțiunea ei ultimă. Scrierea acesteia amintea de jocul cu ața din copilărie, cînd partenerii își luau unul altuia de pe degete tot felul de „figuri” – piste de alergare, podul suspendat, romb etc., etc. –, schimbîndu-le după o logică implacabilă, și căruia îi ziceau chiar așa: *Scara mîței* (o formulă fără doar și poate inspirată, evocînd grația plasticii feline, dar și fragilitatea propriu-zisă a

jocului de treceri, mereu în suspans). Încă de pe-atunci intuiuse – iar practică de-o viață i-a confirmat-o cu orice experiență nouă trăită din plin – că lumea noastră nu-i un skandenberg între Bunul Dumnezeu și Cel Rău, ci mai degrabă un țesut viu reînnoit clipă de clipă, într-o succesiune prestabilită ce lasă loc (totuși!) liberului-arbitru, de către Prestidigitatorul Suprem și Încurcă-Lume jucînd *ațele*. (Între timp, Parcele, zise și Torcătoarele, au grijă ca firele vieții să prisosească mereu – suficient să mîngîi o pisicuță că s-a și pornit pe tors.) Să te simți parte componentă a Marelui Joc, gîndindu-te la ce figură vei face din voia mîinilor ce te joacă pe degete, și chiar să îndrăznești a prelua inițiativa, întii prin imitație, apoi urzindu-ți propriul ozor, era tot ce putea fi mai frumos pe lumea asta. Dat fiind numărul de combinații posibile tinzînd spre infinit, jocul începea prin aflarea cifrului propriei existențe, care trebuia conjugată cu cele alor săi, la rîndul lor prinse-n rețeaua genetică/electivă, după care veneau *ces gens-là*, rudele sărace & cunoștințele, complicînd și mai mult operația de ridicare la putere. Acum, că era băgat pînă la coate-n *țesut viu. 10 x 10*, nu-i rămînea decît o ultimă mișcare, extragerea radicalului, pentru a relansa jocul înainte să pună mîinile pe piept. Totul în ideea că „artistul trebuie să facă în așa fel încît posteritatea să creadă că nici n-a trăit” (Flaubert către Louise Colet, 27 martie 1852). Abia lipsită de orice urmă de materialitate, lucrarea mîinilor lui – și ele scăzute pînă la imaginea votivă a gestului edificator – poate fi apropiată, *tel quel*, de altcineva, la capătul unui lung proces de comunicare ce se întoarce în comuniune, și nici atunci nu se știe dacă rugăciunea va fi primită sau se va alege c-o înjurătură de mamă. Ca Cel de-a zis:

ea dansează pe sferă el șade pe cub

și cînd face șpagat parcă-i linia de orizont
coarda căruia tot ea o sare

și cînd palmele și le apropie parcă
ar primi-o la naștere ar ridica-o pe mîini: „e fetiță!” de parcă-ar juca-o

ca pe-o ață de zece pe degete-n copilărie, atent
să nu strice figura – *aceeași*
s-o ia altul, la fel cum

i-ar lua de pe degete linia vieții din palmă

Ar fi meritat o palmă, se aștepta să-i dea cel puțin în obraz, și fu răsplătit cu un zîmbet de toată frumusețea. „Acu-i acu!”, se hotări brusc tînăra femeie, răsucindu-se pe loc în scaunul ei cu spetează, cît să-și simtă pe dedesubt slipul intrîndu-i în fund ca pentru a decupa, punînd-o în valoare, arcuirea feselor ca două cupe de șampanie ciocnind: „La mulți ani!”. Abia dacă trecuse de 16.00, *five o'clock*-ul lor decalat cu o oră din cauza orarului ei supraîncărcat, se aflau într-o cafenea plină ochi și avea mai puțin de 45 min ca să-și facă, în premieră, canonul. Ideea i se păru cu atît mai amuzantă, cu cît nu lăsa loc nici unei promisiuni; și, în tot cazul, prima încercare se cuvenea să fie de amorul artei. Nici bărbatul de vizavi nu părea interesat s-o încalece cu orice preț, iar felul lui de a o privi, prețaluind-o din ochi, era al jucătorului ce-a pus pariu pe-o mînză pursînge și acum se pregătește să urmărească, din tribune, cursa ce-i poate aduce, pe lîngă bani, cel mult satisfacții estetice: nu el este proprietarul grajdurilor, și nici jocheul care-o va călări, în spume, pe Helga. Așa ștînd lucrurile, ea se putea mișca în voie, iar primul gest eliberat de orice constrîngere fu să-și îndrepte, peste bluziță, sutienul pe piept, ca și cum ar fi urmărit să-și pună-n cumpănă sîinii. Dezinvoltura cu care-și dusese mîna la furca pieptului, ca pentru a-și face semnul crucii, îl contrarie în prima clipă – chiar nu vedea-n el bărbatul, ci doar omul de litere?! –, dar tot atunci își dădu seama că la fel de bine putea să însemne și o primă mișcare, cu albele, într-un joc ce stătea să înceapă. Își închipui cum și-ar îndrepta la rîndu-i „cravata”, vîrîndu-și mîna în șlițul bugilor; știa, și nu numai din auzite, că *dacă vrei să ai o femeie, fă-o să rîdă*. Doar că lui nu i-ar fi plăcut o asemenea femeie care rîde din te miri ce – colac peste pupăză, nici nu

se prea avea cu avutul, ci cu făcutul, că nu degeaba-l striga bunica-n copilărie, la supărare: „Faptule!”. „Nu-i cu puțință să n-o fi făcut vreodată în aer liber, la vedere, pîndită în orice clipă de a fi surprinsă în flagrant, și totuși profitînd din plin de lipsa de atenție a celorlalți...”, începu el de departe și, după o pauză în care urmări printre gene cum vorbele lui își fac efectul, încheie precipitat: „Pe sticlă-i tocmai invers – tu ești ținta atenției tuturor și doar pe tine nu te privește ce-ți fac ei cu toții în imaginația lor”. Fata însă a și părăsit studioul înainte de a fi pus piciorul acolo, invitîndu-l și pe el s-o urmeze: „Ultima dată cînd am făcut-o cu fostul meu s-a întîmplat ziua în amiaza mare, la balconul etajului al treilea. Părinții noștri rămăseseră în cameră, încercînd o ultimă dată să ne înpăce, peste capul nostru, în timp ce noi ieșisem la aer liber, să ne răcorim. La un moment dat, l-am amenințat că sar peste balustradă și chiar desfăcusem picioarele – fata se ridică puțin de pe scaun, schițînd un pas în lături –, cum stăteam sprijinită pe dulăpiorul cu borcane goale, chipurile îmi fac vînt. M-a luat pe neprins de veste, intrînd ca-n brînză, iar surpriza fu atît de mare, încît nici nu mi-a trecut prin minte să-i opun rezistență. Singurul meu gînd era să nu dea peste noi părinții, cel puțin nu înainte de a fi terminat, că de vecini mi se rupea-n paișpe... Nici pe *montagnes russes* n-am țipat așa de plăcere, chit că acum – cu gura-nchisă!” Și de data asta nu a știut cum să reacționeze la confidențele fetei – nu-i spui bărbatului cu care admiți, cel puțin teoretic, că ai putea avea o relație asemenea lucruri, ele fac deliciul amanților, atunci cînd ajung să se cunoască îndeajuns, apropiindu-și experiențele celuilalt. Nu duce nicăieri să devii confidentul unei femei frumoase – o știa ca nimeni altul: după ce lăsă să-i cadă rochia și ce mai avea ea pe dedesubt, fosta lui studentă nu i se dăduse, cum s-ar fi așteptat, ci-i povesti cum și-a înșelat soțul de două ori în chiar primul an de căsnicie, o dată pentru că s-a măritat fecioară cu un bărbat pe care nu-l iubea, făcîndu-le pe plac părinților, și a doua fiind-

că și-a dorit un copil care să semene cu oricine altcineva, numai cu omul ei nu, pe motiv de rhesus-conflict. „Dacă tot m-ai provocat..., și-i puse în față o carte în șpalturi, deschisă la p. 328: citește de-aici pînă aici.” Urmărind-o cum sare de pe-un cuvînt pe altul, cum ar păși pe sloiuri mici de gheață în mișcare, la vremea topirii zăpezilor, grăbită nevoie mare să ajungă la mal, încerca să ghicească, după expresia feței, unde a ajuns cu lectura: „Trei fete stînd cu chirie într-un apartament cu două camere, una de trecere. Chiar dacă reușește s-o trimită pe rusoaică la film, găgăuza tocmai s-a întors acasă, acuzînd o durere de cap, și atunci fata noastră trebuie să-și conducă oaspetele drag la bucătărie, așa că ia-ți tu gîndul de la dormitor (...) Acum sunt două animale-n călduri, împărțind perimetrul aceleiași cuști, doi pași juma între aragaz și frigider, un pas între masă și dulă-piorul de vase, totul într-o atmosferă din ce în ce mai încinsă (...) Peretele despărțitor devine ceea ce se presupune c-ar fi fost dintotdeauna, un timpan; totul e să știi dacă doar ei doi trag preventiv cu urechea la ce se întîmplă în camera de-alături sau dacă și găgăuza îi spionează discret. Dincoace, nu se aude decît televizorul dat tare, iar de dincolo doar lingurițele lor mestecînd în ceai (...) Felul în care fata i se așază-n brațe, ridicîndu-și fustița pentru ca oaspetele drag să-i simtă bucle goale – chilo-teii ce-i intră-n fund sunt cît o ață de mămăligă! –, aduce a declarație de război; de pe scaunul lui, bărbatul ține sub observație ușa de la intrare, între timp mîinile-i înaintează pe două fronturi, pe sub T-shirt căutîndu-i sîinii, cu dreapta, și urcînd pe linia interioară a coapsei, pe calea mîinii stîngi (...) Este momentul de cumpănă, cînd zeii își rîd de muritori: fie că se opresc la jumătate de cale, cu regretul de a fi semnat un armistițiu rușinos; fie că și-o pun cu nerușinare, chiar sub nasul colegei de cameră, cu riscul de a fi surprinși în flagrant delict. El votează *pentru* cu capul (prost, de pulă) ițindu-i-se de după elasticul chiloților; ea se răsucește o ultimă dată spre ușa, apoi își

dă jos bikiniul (...) Și atunci face cea mai inteligentă mișcare cu putință în situația dată – nu o trage spre el, cum stă pe scaunul de lângă geam, ci pășește cu fata-n brațe spre mijlocul bucătăriei, de unde s-o poată vedea, răsfrîntă-n ușa întredeschisă, pe gă-găuza moțâind în fața televizorului. Cu o mîină sigură, își răsucește partenera, la rîndu-i atentă la mișcărilor lui, porunci-toare și tandre în egală măsură, ferm convinsă că el știe ce face și că, orice i-ar face, o să-i *fuck*-ăăă plăcere. Lăsîndu-se înainte, cît s-o țină de brațe ca pe-un pod suspendat deasupra hăului, în doi închipuie un sistem de *poids-contrepoids*, al cărui echilibru stă în chiar puterea lui de a conduce lucrările de asamblare. Cînd, în cele din urmă, o pătrunde, pe la spate, își simte vergeaua intrînd într-o adevărată topitorie de aur (...); foalele pompează, din două părți, aer fierbinte; biela-manivela – „animalul cu două spinări” – „unde iaște de tărăgănat mai tărăgănește-o, unde iaște de scurtat mai scurtează-o”! O herghelie de cai-putere galopînd dintr-un corp într-altul, motoarele ambalîndu-se pînă ating, în doar cîteva secunde, suta de km/oră, combustia dorinței în plină explozie pregătită de comun acord și totuși necontrolată, dragos-tea-i o cursă de Formula 1 pe contrasens, cînd nu doar bolidul aleargă mîncînd pămîntul, ci și pista-i iese în întîmpinare. Termină amîndoi odată, gonind într-un suflet, unul din acele (pu-ține) cazuri cînd graba nu strică treaba, ci (nici nu graba, viteza!) dă vertijuri.” Nu există pe fața pămîntului ocupație mai indis-cretă decît privitul de aproape al unei femei frumoase citind un text de plăcere – nevoile fiziologice, partidele de sex sau viciul solitar pălesc pe lângă această dare pe față a bovarismului ei funciar, comparabil doar cu donquijotismul lui auctorial, primul frizînd moartea și cel de-al doilea, nebunia. „Împrumută-mi-o pe-o noapte, fu prima ei reacție, abia ridicîndu-și ochii din carte. A cui e?” „A celui care-o deschide, lasă-mă doar s-o termin de scris!” „Și cum știi c-ai terminat-o?...” „După gustul de șoricioaică din gură, Madame!”